

LIBRIS

We know
books

Mircea Daneliuc

COMA HINDUSĂ

Mircea Daneliuc

COMA HINDUSĂ

Alexandria
Publishing House

Cuprins

22.45 – 23.20 (DETERMINĂRI PARACLINICE. PIROZIS).....	5
23.20 – 24.05 (DISCONFORT INGHINAL. DENTIȚIE. OSTEO).....	25
24.05 – 1.05 (IRASCIBILITATE. EPISOD DEPRESIV).....	44
1.05 – 1.38 (PUSEU ANXIOS. LUBRICITATE. FEBRICITATE).....	64
1.38 – 2.03 (FEBRICITATE. EPISOD PSIHOTIC ACUT).....	105
2.03 – 2.35 (DISPNEE. ANOSOGNOZIE).....	137
2.35 – 3.10 (CONVULSII. PUSEU AGRESIV. SMULGE IMOBILIZARE TIFON).....	181
3.10 – 3.25 (SINDROM HALUCINATORIU PARANOID. CONTENȚIONARE).....	212
3.25 – 4.05 (ANXIETATE. AGITAȚIE PSIHOMOTORIE. FRISOANE).....	232
4.05 – 5.35 (FUROR. ANXIETATE. TULBURARE BIPOLARĂ).....	286

Corector: Nicoleta Sandu (Pintilie)

Comenzi online: www.librariilealexandria.ro

© 2021 Alexandria Publishing House

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Alexandria Publishing House

Str. Mihai Viteazu, Nr. 23, Suceava, 720059

alexandriapublishinghouse@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DANELIUC, MIRCEA

Coma hindusă / Mircea Daneliuc. - Suceava : Alexandria Publishing House, 2021

ISBN 978-606-8793-57-3

821.135.1

22.45 – 23.20 (DETERMINĂRI PARACLINICE. PIROZIS)

Mă-mbolnăvește vraștea, mă bagă în disperare, am tras un sertar, primul de care m-am sprijinit, prostii, batiste, cravate, șosete... poate-o cravată? Nu, iese decât un laț strâmt, țî-l tragi greu peste cap și n-ai de ce să-l agăți, că nu mai rămâne aproape nimic, un flintic. Deci, armamentul, ca să n-o mai lungim, totdeauna te-ntorci la arma de foc. *Legea armelor și-a munițiilor*: cofret metalic securizat, cheia-i la mine, n-a putut să intre și-aici. Țin Mauserul în mână și-mi tremură puțin, nu dizgrațios. N-ar fi trebuit să-l mai ung? Îmi place, e-o sculă de autoapărare germană, robustă, cinstită, mă-ncearcă ideea de-a trage întâi în plan vertical. Abia după asta... 9 mm. Mauserul e-un Mercedes. Bag glonțul pe țevă și-l scot. Nu sunt foarte atras de idee, pătează mult, murdărește, împrăștie substanță bio pe toți pereții, scârbos, varsă sistemul circulator, mizerie multă. Sunt un om ordonat, am disciplină de conduită, cum să lași casa în halul ăsta fără de hal! Ce femeie ești tu! Sertarul de la oglindă, ăla cu centuri și curele... Deschid, tot scurte, trag una prin cataramă, nu-mi trece de urechi și nu te-alegi cu mai mult decât cu cravata. Mai lungă puțin parcă aia cu tricolor, centironul de gală, dar nu prea nici el și, oricum, tricolor... Dar stau, așa, să mă uit la ea pentru ultima dată, frumos colorit, pigment viu, parcă

ieri mi-au înmănat-o festiv. Aș sta s-o privesc până mâine. Purtată de patru ori... Nu mă grăbesc, știu că n-o să fie bună niciuna, sunt cu gândul deja la cordon...

Totu-i să mă iau din scurt, își spuse. Să nu mă gândesc, că dacă stai să te gândești te dezhotărăști. Intru, caut la repezeală o sfoară, un șnur, o sârmă ceva, o leg, strecor capul. Îmi bag picioarele...

Și-l nenorocea și-o măsea.

Am două săptămâni; la Terapie Intensivă a început, la ATI, nici nu mai știu de când m-a luat, m-am trezit din comă c-o durere de ziceai c-așa se strecoară la loc viața-n tine, nemernicule, și pruncii urlă când ies, nimeni nu-ntreabă de ce. Doare de te îndoie, îți prinde juma' de cap, mai rău ca tusea aia uscată care te potcovește-n plămâni. Bine, ai patru clonțuri din astea în fundul gurii, cresc în dușmănie la toți, dar nu când te-ai pensionat la treizeci și nouă de ani!... *De minte*, să-nnebunești! Care dentist se ocupă, când știe c-ai avut ce-ai avut! Ești pe-un fișier în computerul lui, și unde să dai de el, toate cabinetele-nchise; Ordonanța, băga-mi-aș!

Nu mai contează, oricum... Doare, să fie primit. Dori, mă! (cum e la timpul imperativ?), cât o să doară, până mă văd înăuntru și înnod cordonul de la halat!

Între timp, se hurduca în taxi. Botoieru Cezar se hurduca în taxi și se mira pe bună dreptate cum fratele meu, că s-a pus asfalt bun, complexe rezidențiale, nu stă pulime aici la lac și pădure, căsuțe de oameni serioși, tot ce-a avut mai bun țara asta. Vine și intersecția cu Stăruinței: doi inși... polițist și militar, armament, o patrulă. Crezu că-i oprește. Ce se uită așa lung? Ca să te simți vinovat, poate faci vreun gest dubios-rezonabil. Uite-l pe procurorul Cotruță-n balcon... Ia aer cu masca. La Moalfă, judecătorul, e stinsă lumina; te

culci, ce să vezi la televizor! Vecinul, nu, aprinde tot ca să știi că-i pe veselie și nu-i pasă de gonococ, dă muzica tare, cum îl cheamă?, cu B... pizda mă-sii, deputatu' lu' pește, bolnav de stomac.

Ori au stricat iarăși drumul, își spuse, cât am stat în spital, nu mă mir, ori troaca ăștia e de mult cu suspensia aut și reuși să-l imagineze cum adună rugina cu măturica. Ciucit, acolo, sub roți, în genunchi, cu combinezonul și cu viziera, pentru că aducea mult cu asistentul Săndel, cel care controla sora dacă-i pusese plosca sau i-a golit-o... Se uită lung la el. Puteai doar ghici cum arată, omul conducea în tăcere, posac, cu botnița lăsată sub nări, circulația aproape de zero, venea ora zece, iar seara nu mai umblă nimeni pe nicăieri: Ordonanța. Doar ochii, mijiți, adormiți, însă dacă nu-i vezi și gura la om, n-ai cum ști ce-i cu el. Gura dă fizionomia, de fapt; ochii, nu, nu prea mult. Aprinsese și farurile, adică, mai nou, se aprind de la sine, au senzor.

Așadar, Botoieru nu părea să fie din cale afară de vesel. Pe măsură ce se apropiau, îl podidea o silă nesfârșită să intre în casă, știa ce avea să găsească după trecerea lui Sânzi pe-acolo; și cu capsă pusă și împrăștiată. Dar nici în spital, o lună-i deajuns, prea destul! Plus că aveau de eliberat un ventilator. Ia, viteză; evadarea la ora asta e cea mai corectă, să nu te mai prindă nimeni pe-acolo, să te creadă și mort, nu contează, mâine or să fie chiar siguri. Căinoși, mă, mă aia în căinoșenia lor, să și-o bage în cur, mă pupați, vomit la figurile alea grețoase cu care se fac că-și fac treaba, știi ceva?, m-ar ucide, m-ar terciui, ar vrea să mă vadă cu ochii-n tavan și cu gura căzută, mi-ar pune pișat în perfuzie, nu-mi iartă că m-am sculat dintre morți și singur m-am tras iar la viață, am încă putere, am trăit și la greu, sunt robust. Nu ei, nu de la Paracetamolul lor de rahat, șoricioaică, m-am ridicat în

două picioare; trăiesc, c-așa am vrut personal. Eu am vrut! Așa, cu plămâni zdrențe de la tubulatură, îmi flutură când trag mai adânc.

Tuși de câteva ori, ca pentru o confirmare, iar cel de la volan se foi alarmat și trase de mască, panicat brusc în talpa cu care accelerează, tot fără să se-ntoarcă spre el. Măi, Săndele... Zbârnâie frica-n voi ca tăblăria asta de-o ții sub fund. De ce, nea... nu vrei să te câptușești cu chestia aia, să te doară și pe tine nișel? Hă? Să fie la alții, ia spune! Nu știi tu pe cine duci în mașină... Nici Hitler de-aș fi, nu te-ar curenta așa rău!

Înveți să te temi, în etapele când se ia pisoiul de ceafă și se dă cu botu-n rahat. Ai niște drepturi, de ce nu le-ar pune barem la tocător, dacă tot ți le rade cu ordonanțele lui? Câștigat în '89... cum s-au câștigat! Io-l înțeleg. Pui panouri cu *Atenție radar!*, n-ai nicio sculă-n boscheți, nu contează, omul retrage piciorul reflex. Ia treci în casă, se-aude!?, masca pe figură și culcat, să nu vă aud! Dacă tot vă place frica și leorpăiți din ea ca din ciorbă! Ai doi metri distanță socială? Executarea! Țuhaus! Că noi avem ceva de-aranjat...

Îl săgetă iar măseaua. Astea nu dor normal, surd adică, îți dau jungheturi. Își strânse masca deasupra, la nas, sâr-mulița se relaxase. Jilavă, se umezește. Mașina parcă nu mai trepida ca-nainte, o fi fost vreo porțiune încrețită de drum, văd că-i bine. Îl ofili o adiere de somn. Da... m-apucă unde vrea el. Nu în pat. O să dorm, o să dorm. Brusc, o înțepătură urâtă în penis, ca și cum îi puneau iarăși sonda. Se mișcă pe banchetă și încrucișă un picior, până-i trecu cât de cât. Aș roade un măr. Nu te teme, Săndele... Ți-a venit vreodată să-ți bagi unghia-n gât? Pițigoii, te rog să mă scuzi, o face demn, bărbătește, dar nu cred că se-observă prea des suicid la asta, la pițigoii. Curaj, totu-i până te-obișnuiești cu ideea. Își dădu seama că vede pentru ultima dată vecinătățile pros-

pere din jur și se uită mai atent ca să și le întipărească, lucru complet inutil. Se surprinse chiar cu boarea unui regret, alt fenomen de straniețe, pentru că apropierea clipei supreme se spune că vine de obicei cu o stare de nervi.

Șoferul opri, în sfârșit, și întoarse jumătate de cap pentru o confirmare. Clientul își trăgea portmoneul din buzunar, ceea ce-l liniști, nimerise corect. Stătea aplecat totuși spre geamul din dreapta, verificând numărul încastrat în zidul intrării și părea că apreciază dimensiunile vilei. Coborî de la volan ca să-i scoată geanta din portbagaj, furând încă din ochi construcția de după gardul de zidărie, încerca să ghicească ce-i cu betonul din stânga, piscină? Atât cât se vedea din șosea, imobilul avea două niveluri concepute pe suprafețe larguțe, cu toată amestecătura arhitecturii. Patru coloane la primul nivel, genul regățean-colonial și-o deschide largă, intrarea, dar cu geamuri mici, dreptunghiulare, plasate înalt, antifurt. Ferestrele mari erau la etajul de sus, unde se lățea și terasa. Dădea într-un brad îngrijit. Acoperiș din tablă verde-închis, cu înclinări povărnite ca la o cabană de munte; de altfel, în spate se vedea și pădurea, foioase, ceva, poate fagi.

Pasagerul ieși din mașină cu banii în mână și nu-i trebui să se uite prea lung ca să vadă șoferul atins de respect, cu mască cu tot. Îți dai seama după linia spatelui și-a omoplaților. Și le îndreptă pe-ale lui, devenind temporar la fel de monumental ca și vila. Bacșișul – o sută, ce mai contează, taximetristul dădu formal să se caute de măruniș pentru rest, nu-i nevoie, Săndele, îi spuse, să fii sănătos.

— Cum? articulă celălalt, înfundat, din spateleârpei. Și se apucă să șteargă cu mânușa, slugarnic, luneta stropită. În fond, geamul lui.

Nu, nu-i Săndel... îi făcu semn din cap de la cei doi

metri socializanți și-și ridică sacoșa cu boarfele aduse de la spital. Săndel pune acolo perfuzii și clisme, ce să caute aici, m-am tâmpit.

Auzi taxiul, pleca. Își căută cheile cu mâna stângă în buzunarul din dreapta, până se enervă și lasă geanta jos. Ce naiba le-oi fi cărat pân-aici, pijamale și boarfe, să le ard undeva... Mă omoară măseaua, aș scrâșni-o din când în când, dar mă tem. În fața casei alăturate, tot cu etaj, dar veche, retrasă, doamna Cincilei spăla trotuarul. Numai asta nu-mi trebuia, și, când îi prinse privirea, bătrâna îi făcu semn cu mâna. Prietenos. S-ar fi lipsit cu plăcere. Răspunse și el cu un zâmbet confecționat, fiind sigur că nu i-l vede de-acolo. Nu se mai astâmpără, naibii... Mă rog, bine că nu-s și alții pe stradă. Deschise și intră repejor ca să nu mai stârnească și alte curiozități, uite-o cum spală, fără mască, fără nimic. De la ea cumpărase acum șapte ani terenul ca să-și înfigă vila aici, avusese grădină și vacă, murise și popa, nu mai putea să le țină pe toate. Și n-a dat foarte ieftin! Bun că avea pădurea în spate și aer curat.

Câteva lumini risipite prin gazonul neîngrijit și țepos, din alea cu celulă fotovoltaică, în rest negru tot, întuneric, ferestrele morocănoase, nu ținea minte să se fi întors vreodată de undeva și să găsească locul atât de ostil. Poți să-ți închipui, Doamne ferește, și-un cadavru în baie; te strânge de spate. Așa rămâne un cămin familial cu Sânziana în părăsire de domiciliu... La fiecare pas pierdea din bătoșenia lui, înainta răsufând anevoie pe aleea cu pietrișul spart de smocuri de pădăii, prea zgomotos, strică pantofii, nu mi-a plăcut niciodată; Sânzi-i cu ideea asta tâmpită. Lacătul de la garaj căscat, atârna într-o rână, probabil că și-a luat BMW-ul, își spuse, dacă nu pe-amândouă, ducă-se, nici nu vreau să mă uit. Nu mai contează, opt scări, mă termină, am limba pe

umăr. Lăsa să-i cadă bagajul și se sprijini de ușa de la intrare. Asta, închisă.

Ba nu. Destul s-o împingi. Puteam să-mi închipui...

Mă isterizează să văd harababură în casă, înainte să cad la pat o uram pe Ginuța care venea să deretice săptămânal. N-ai unde să te așezi, te mână dintr-o cameră-n alta, mânănci pe balcon. Ce femeie ești tu – mă rog, mă urăști, dreptul tău –, când lași după tine haloimăsul ăsta, tot livingul, că de aia e living ca să trăiești în el, să viețuiești confortabil, nu s-arate ca interiorul ăla săsesc de-l aveam pe perete la Comandament! Răvășeală, sertare desfăcute, cârpe colorate pe jos, plasma cea mare – evaporată! Mi se rupe, n-am venit să mă uit la televizor, am venit ca să mor, să-l stăpânești sănătoasă, dar de ce trebuie neapărat să expir în deranj, în această cacariseală? Dacă iei, nu poți să pui și la loc? Boala asta, ți-am spus, a ajuns să scoată din noi tot felul de lucruri urâte, dar urâte, din alea, neglijentă ai fost când te-am cunoscut, neglijent-ai rămas, cu tot fasonul dintr-o căsnicie de cinșpe ani, și-ai avut tot timpul femeie la curățenie.

Crezu că leșină, răsufă ca un diesel străvechi, mătură cu mâna un teanc de prosoape – ce caută astea-n fotoliu! – și se așeză. Te uiți de jur-împrejur, și-o stare, poate și de la Hidroxiclorochină, se întreba de unde să-nceapă, unde găsesc ceva lung și solid, să mă țină? Să vedem, mai întâi armamentul, totdeauna te-ntorci la arma de foc. Deschid cofretul, cheia-i la mine, nu s-a putut băga la pistol. Mauseru-i ca Mercedesul, n-am avut timp să-l ung. Sculă solidă, nemțească, lucru bine făcut, mă mânâncă să trag un foc în plan vertical. Dar face mizerie multă, să te găsească într-o baltă de... Doamne ferește, cu materia vie scuipată pe tapet și pe geam! Nu sunt foarte interesat. Ce-i în sertarul ăsta?, primul de care m-am sprijinit, prostii, batiste, cravate, șosete... ce-ar fi c-o cravată?

Nu, iese un laț prăpădit, atât cât să ți-l tragi pe deasupra și n-ai de ce să-l agăți, că nu mai rămâne aproape nimic, un flintic. Sunt un om ordonat, am disciplină de conduită. Sertarul de la oglindă, ăla cu centiroane, curele... Deschid, tot scurte și astea, trag una prin cataramă, nu-mi trece nici de urechi și nu te-alegi cu mai mult decât la cravate. Mai lungă parcă puțin cea de gală, centura cu tricolor, dar nu foarte lungă și, oricum, tricolor... Am stat, așa, să mă uit la ea pentru ultima dată, frumos colorit, pigment elegant, de paradă, parcă ieri mi-au înmânat-o în mod oficial. Purtată de patru ori... Am stat la-ndoială, dar nu m-am grăbit, pentru că știam că n-are cum să fie bună niciuna, mă gândeam deja la cordon...

Avea tot timpul să ducă la capăt lucrul pentru care se deplasase, un stres, mă rog, natural, așa că i se făcu de încorporat oarece, mâncarea de la spital foarte proastă, notoriu. Deschise frigiderul, dar dincolo că mirosea a stătut și impresiona prin vacuitate, Sânziana cărbănise cam tot, să nu se strice, probabil. Câteva conserve de pește, din alea pentru care se bătea poporul la-nceput de Covid, alimente care rezistă, și-un cașcaval ajuns cu țiplă cu tot Rocfort, verzuliu. Pâine, ioc. Optă, natural, pentru marinata de cod. Întinse mâna, luă, fără să-l privească, satârul, și lovi cu toată puterea: gestul vindicativ cu care găurești anvelopa unui tupeist ce s-a depus în parcajul pe care-l plătești. Tabla se taie prin apăsări succesive, șcârcâie și-apare ulei. În același moment, i se păru că aude ceva la etajul de sus și se opri mefient...

— Sânzi, tu ești acolo?

Tăcere prelungă. Neprimind vreun răspuns, începu să urce prudent, reluându-și ținuta intimidantă, cu conserva și cuțitul în mână, trepte enervant de scârțâitoare, care-ți astupă și suflul. Unde-i pistolul, că-l aveam adineauri în

mână, l-am lăsat pe-undeva... În prima cameră nimeni, se uită și sub pat, apoi deschise dulapul. Uite ce brambureală-i și-aici!... Semne că cineva – Sânzi, cine! – făcuse bagajul în grabă.

Dar dacă surprinsese un hoț, dacă individul pândea în încăperea de-alături, cea mică!... Și epoleții, dar și constituția corporală făcuseră din el un om curajos; oricum, la treizeci și nouă de ani, ar fi fost exclus să nu fie. Ascultă-n fața ușii; e bine să faci asta înainte de a pătrunde. Strânse cuțitul în mână și mai tentă o verificare:

— Daciana?...

Izbi ușa ca la descinderi și-și luă poziția de luptă în prag, cu conserva și restul. Nicio mișcare, la fel. Mai strigă o dată, la ghici:

— Doamna Pisoschi!

În clipa aceea, țâșni ceva bezmetic de undeva și se izbi cu capul în geam: o pisică. Măța parohială... Cum naiba o găesc aici, totdeauna! Termopanolul fusese lăsat aplecat; te-ai chinuit ceva să te vâri, ia ieși, mai poți, ia să văd. Produse-se și murdărie. Ce să facă, deschise fereastra și începu s-o ochească cu perne, până când animalul înspăimântat, ghidat de bușeli, găsi în sfârșit drumul liber. O mai fi vreuna cu ea? Nu văd. Nici sub pat; ghemuit, i se făcu negru-n cap. Se sprijini în genunchi și smulse brusc ușa de la dulap. Stinghia pentru umerase era ruptă la capăt sau prost îmbucată, astfel încât uniforme, costume i se prăvăliră în brațe și le stăvili cu conserva de pește. Apoi, le dădu drumul să se năruie pe dușumea.

Trebuie să admită că se înșelase, se îndreptă temeinic de spate și pătrunse în baie ușor clătinat. Scăpă pentru moment de cutie, pe marginea lavoarului, și se spală îndelung de microbi și grăsime, cum se face, vreo douăzeci de secunde